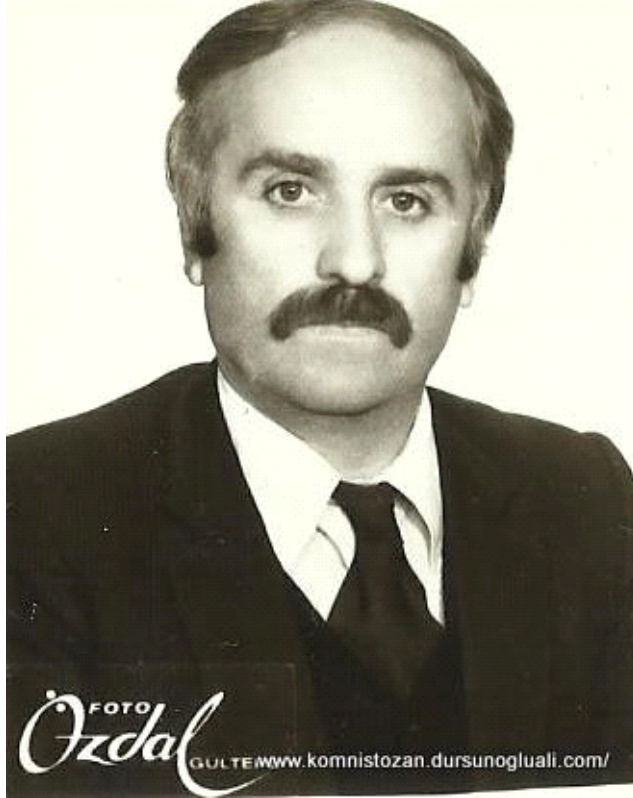

RAHMI BİLİCİ’NİN HİKÂYESİ

Ortaokul ve lisede çok değerli öğretmenlerim olduğun dan, öğretmenleri çok sevmişimdir. Özellikle ufku geniş bilinci açık ve işçi sınıfından yana öğretmenlerimi daha çok sevmişimdir. Onların bu gün ki şekillenmemde çok emekleri vardır. Hepsini saygı ile anıyorum. Şimdi anlatacağım öğretmen Rahmi Bilici de bunlardan biri.

1994 yılında İstanbul’a geldiğimde solcuların çoğunlukta olduğu Sarıgazi’ye yerleştim.

Burada siyasi çalıştığımndan etkinliklere ve siyasi faaliyetlere katılma imkânlarım oluyordu. Bu yoğunluk içinde hızlı bir iki yıl geçirdim. 1996 yılında Rahmi Bilici ile tanıştım. İyi ki de tanışmışım. Atatürk Lisesin de ki o özü ve sözü güzel öğretmenlerime çok benziyordu. Kısa zaman iyi iki dost olduk. 1998 yılında, boş bir dairesi vardı ben oraya taşındım. O günden bu güne de orada oturmaktayım. Dosttan da öte bir abi kardeş olduk.

O, arada bir kurduğumuz içki masamızda kendini şöyle anlatırdı. Ardahan Tepeler Köyünde doğdu (1946) , çocukluğu köyünde geçti. İlkokulu köyünde okudu. Dağlarda hayvan otlattı. Ortaokulu Ardahan da okudu, kışlar çetin geçtiği için okumakta zor oluyordu. Kışları okula kızakla gidip geliyordu. Soğuk ve yoğun karlı hava bazen onları donma noktasına bile getiriyordu. Bu zorluklar içinde ortaokulu bitirdi. Liseye de Ardahan da başladı. Ardahan da Lise iyi gitmiyordu ama güçlkle birinci sınıfı orada tamamladı. O okumak istiyordu ama san ki şartlar okumamasından yana oluşuyordu. Oda Ardahan’dan kaçmayı düşündü ama cebinde hiç parası yoktu. Yine de bir yolunu bulup, Adapazarı’ na gelmek için, bilet almadan trene bindi. Fakat hep bir tedirginlik içindeydi. Her tren garında iniyor ve kontrol bir ön vagona geçtiğinden o en sona biniyordu. Bu şekilde Adapazarı’ na kadar geldi. Çünkü okumayı çok istiyordu. Tek çaresi okumaktı. Köy şartları ağırdı ve yapamazdı.

Adapazarı'nda bir akrabasının yanında kalıyordu ama istediği gibi gitmiyordu okul durumu burada da. O yılı zor gücele orada tamamladı. Sene sonu Ardahan'a geri döndü. Köyde yaşam şartları yaz ve kış ağırdı ve ona göre değildi. Ve bu keste kaydını Artvin Lisesine yaptırdı. Artvin'in kışları Ardahan'a benzerdi ve yakındı da. Oradan üç beş arkadaşı ile kendi bütçelerine uygun yıkık dökük bir ev tuttular. Kışları damları hep akardı. Arada bir yürüyerek de olsa Ardahan'a gelirlerdi. Çünkü yiyeceklerini köyden götürürlerdi.. Bu zorluklar içinde liseyi bitirdi ve sınava girip Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Fen Bilgisi bölümünü kazandı. 1968 yılında Diyarbakır eğitim enstitüsü fen bilgisi bölümünden mezun oldu. Kura çekiminde İzmir'e çıktı tayini fakat İzmirli bir bayan ile kendi aralarında yer değiştirip, onun yerine Ardahan' nın göle ilçesine gitti Göle lisesinde göreve başladı. Burada çok başarılı öğrenciler yetiştirdi. 1971 kadar." Bu arada şunu da yazmadan geçemeyeceğim. Başarılı öğrencilerinin çoğu öğretmen olmuştu, yayıncıda çalıştığımda çoğu ile tanıştım. Hepsini de ondan bahsederken gözleri parlıyordu. Onun sayesinde buralardayız diyorlardı. Sabah kahvaltılıklarını bile aldıklarını anlatırlardı."

1971'de İznik lisesine geldi. Burada uzun yıllar göreve yaptı. TÖB-DER'li aydın bir öğretmendi. Bu yüzden başına gelmeyende kalmadı. Fakat o hiç boyun eğmedi, yılmadı geri durmadı. Derken 12 Eylül darbesi oldu. Rahmi Bilici içinde sürgünler başladı. Afyon- Bolvadin Davulga köyüne sürüldü. Bir süre orada

görev yaptıktan sonra mahkeme kararı ile geri İznik lisesine döndü. Döndü dönmesine ama bu keste Kastamonu Tosya meslek lisesine sürdüler. Bir sürede orada görev yaptıktan sonra yine İznik Lisesine döndü. Kısacası aydın ve birde TÖB-DER'li olunca kovuşturmalar ve sürgünler peşini bırakmadı taki doksanların ortalarına kadar. 1983 yılında İstanbul Gültepe lisesine geldi. 1992 de kimya üzerine lisans tamamladı. Kimyaya aşık bir öğretmendi. Geçmişinde ki sürgünlerden dolayı kimya laboratuvarında deney süresinde ki patlamalardan bile soruşturmaya uğramıştır.

1989 da Gültepe lisesinden Fenerbahçe lisesine tayin oldu. Uzun süre burada görev yaptı. 2002 yılında, 32 yıl görev yaptıktan sonra emekli oldu. Ama emeklilik ona göre değildi. Kendine bir uğraş bulmalı idi. Evin arka kısımdaki bahçe ile uğraşmaya orayı güzelleştirmeye başladı. Peyzaj mimarı olan kızının yardımı ile gerçekten güzel bir bahçe yaptı. Her gün en az üç dört saatin orada geçiriyordu. Çimleri biçiyor, ağaçları suluyor, gülleri buduyordu. Siz o bahçeden bir görüntü.

Bu arada mahallede ki okumak isteyen çocuklara da derste veriyordu. Onlarla yakından ilgileniyordu. Çünkü çocukları da çok seviyordu. Hiç birinin hatırını kırmıyordu. Çikolatalarını bayramlarda haçlıklarını eksik etmiyordu.

Ama öyle bir gün oldu ki işten eve geldiğimde Rahmi Bilici hocanın kalp krizi geçirdiğini söylediler. Çok şaşırılmışım. Çünkü çok sağlıklıydı. Nasıl olurdu. Ertesi günü açık kalp ameliyatına almışlar. Tıkalı damarlarını değiştirmişler. Ameliyat bir hayli uzun sürmüş fakat doktorlar iyi geçtiğin söylemişler. Yoğun bakıma aldılar fakat kimseyi göstermiyorlardı arada bir eşine izin veriyorlardı.

Yoğun bakımda ki günleri uzadıkça içimi bir şeyler kemiriyordu. Ama kabullenemiyordum 5 aralık Cuma günü hastaneye gidene kadar, yine de kabullenemiyordum Asansörde büyük kızı Semra'ya Hocam nasıl dediğimde, kaybettik onu dedi ve sanki hastane üzerime yıkıldı.

Onu hiç Unutmayacağım.

Dursunoğlu Ali